

Arrest

nr. 87 935 van 21 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 18 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 7 juni 2012 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat M. POKORNY en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker dient op 2 april 2012 een asielaanvraag in.

Op 31 mei 2012 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker dient een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat nog hangende is (RvV X).

Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker. Dit is de bestreden beslissing die wordt gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan de persoon die verklaart te heten B.E. (...) van nationaliteit te zijn : Kosovo het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/05/2012 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsplicht, zoals neergelegd in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van “de wet van 15 december 1980” (Vreemdelingenwet). Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“Doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de bestreden beslissing motiveerde door te stellen dat verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten;

Terwijl verzoekende partij stelt dat een loutere verwijzing naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet geen motivering in feite is: de bestreden beslissing bevat geenszins de feitelijke motivering van de ingeroepen bepalingen;

Terwijl hoogstens sprake kan zijn van een motivering in rechte;

Terwijl de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt: voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen;

Terwijl de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 de overheid ertoe verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze;

Terwijl het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing en dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerend motief bevat op grond waarvan deze werd genomen;

Terwijl de uitdrukkelijke motivering inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden;

Terwijl verzoekende partij niet in staat wordt gesteld te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie RvS 26 maart 2002, nr. 105 103);

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd is om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101 624);

Terwijl de beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen en een voorbeeld is van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering;

Terwijl de loutere vaststelling dat betrokkene niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op zich als motivering in rechte en in feite van het bevel om het grondgebied te verlaten niet volstaat;

Terwijl momenteel een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet hangende is;

Terwijl bijgevolg verzoekende partij geenszins uitgeprocedeerd is zodat minstens de bestreden beslissing dient geschorst te worden in toepassing van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet);

Terwijl daarenboven gelijktijdig met onderhavige procedure, een beroepsprocedure wordt ingeleid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing d.d. 31 mei 2012 van de Commissaris generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen tegen de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, beslissing opzichtens betrokkene genomen, op grond waarvan het bestreden bevel werd afgeleverd;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen (motiveringsbeginsel) en een Schending van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) m zich draagt;"

2.2. Daar waar verzoeker de schending van de Vreemdelingenwet aanvoert, dient erop gewezen te worden dat verzoeker nalaat aan te geven welk artikel van de Vreemdelingenwet hij precies geschonden acht. In deze mate is het enig middel dan ook onontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Aangaande de opgeworpen schending van de motiveringsverplichting wijst de Raad erop dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164 171 en RvS 27 juni 2007, nr. 172 821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot het afgeven van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat de bestreden beslissing ook een motivering in feite, met name de verwijzing naar het feit dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 mei 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd en het feit dat betrokkene in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met een geldig visum.

In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, bevat de bestreden beslissing zodoende wel degelijk een motivering in feite en niet slechts een motivering in rechte.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

In de mate verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht zou aanvoeren, dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoeker de motieven van de beslissing geenszins betwist. Verzoeker zet op geen enkele manier uiteen waarom de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn, noch dat de vaststelling dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum niet zou volstaan.

Verzoeker stelt dat hij tevens een beroep zal in stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 31 mei 2012, zodat verzoeker nog niet uitgeprocedeerd is en de beslissing minstens dient geschorst te worden.

Artikel 75 §2 van het Vreemdelingenbesluit waarop de bestreden beslissing ondermeer gegrond is, luidt als volgt:

“§ 2.- Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, §1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten.

Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13Quinquies betekend.”

Hieruit blijkt dat verweerder reeds na een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, een bevel om het grondgebied te verlaten volgens het model 13quinquies kan betekenen, zoals *in casu* het geval is. Evenwel blijkt uit de tweede alinea, dat het door verzoeker ingestelde beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van 31 mei 2012, automatisch schorsende werking heeft ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 7 juni 2012. Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers dat behoudens mits toestemming van de betrokkene tijdens het onderzoek van het beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggrijving gedwongen kan worden uitgevoerd. Verzoeker toont dan ook niet aan dat verweerder het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen diende af te wachten vooraleer het bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker te nemen, noch welk belang hij heeft bij zijn vordering tot schorsing.

Verder wijst verzoeker erop dat hem geen bevel om het grondgebied te verlaten mag afgeleverd worden zolang er geen uitspraak is gedaan over de hangende aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Hij meent dat de motivering gebrekkig en foutief is, gezien verweerder niet in overweging heeft genomen dat zijn ouders een hangende aanvraag tot medische regularisatie kunnen laten gelden en hij deel uitmaakt van het gezin van zijn ouders. Vooreerst stelt de Raad vast dat verweerder er terecht op wijst en dat verzoeker ook zelf aangeeft dat er geen aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werd ingediend in hoofde van verzoeker zelf, die meerderjarig is. Tevens blijkt dat verzoeker evenmin wordt vermeld in de aanvragen om machtiging tot verblijf die door zijn ouders werden ingediend. Daarenboven werd op 21 maart 2012 de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet van zowel zijn vader als zijn moeder onontvankelijk verklaard. Dat verzoeker van deze beslissing nog geen kennis zou hebben gekregen, zoals hij ter terechtzitting van 5 september 2012 stelt, neemt niet weg dat deze beslissing reeds in het rechtsverkeer aanwezig is.

Er dient overigens te worden opgemerkt dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (*cf.* o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr.

109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132.036).

Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166.626).

Er valt niet in te zien waarom verweerder een aanvraag om machtiging tot verblijf zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing, waarvan de motieven, met name "*artikel 7, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum*" niet worden betwist door verzoeker.

De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de motivering in de bestreden beslissing niet afdoende zou zijn en de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen zou zijn gekomen. Verweerder is *in casu* alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. Verzoekers grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN